

Arrest

nr. 78 050 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 18 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 september 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 18.06.2010 bij de burgemeester van 3000 LEUVEN

door I., P.U. (...) geboren te Umuofor-Amuzi op (...) + echtgenote: O., C.O.C. (...), beiden: onderdaan van Nigeria(Bondsrepubl.), verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene vragen een machtiging aan om permanent in België te verblijven teneinde er te werken en verwijzen hiervoor naar een duurzame integratie in België.

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, hun jarenlang verblijf in het kader van de studies, hun behaalde kwalificaties en diploma's, hun werkbereidheid en opgebouwde sociale banden kunnen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Deze elementen zijn een rechtstreeks gevolg en vloeien voort uit de machtiging die aan beide personen werd toegestaan in het kader van hun studies (in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980). Betrokkenen wisten dat de machtiging die in het verleden aan hen werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt was tot de duur van de studies en dat zij bijgevolg het land zouden dienen te verlaten bij het stopzetten van hun verblijf of het beëindigen van hun studies. Dat betrokkenen diploma's behaalden, Nederlands hebben geleerd, werkten als jobstudent en sociale banden hebben ontwikkeld is lovenswaardig, maar niet uitzonderlijk gezien dit een gevolg was van de toegestane machtiging in het kader van de studies. Betrokkenen besloten na het verstrijken van hun A-kaart niet terug te keren naar hun thuisland en verblijven sindsdien illegaal in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen bijkomende of bijzondere rechten worden geput. De aanvraag wordt verworpen."

2. Over de rechtspleging

Bij brief van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 december 2011 wordt de verwerende partij uitgenodigd haar nota met opmerkingen over te maken.

Op 23 december 2011 legt de verwerende partij haar nota neer.

Artikel 39/59 van de vreemdelingenwet voorziet:

"§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2."

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verwerende partij te volharden in haar nota.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd daar deze in casu niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *"Schending van artikel 9, alinea 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikels 2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidbeginsel."* Uit het middel blijkt dat zij tevens de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met belangrijke elementen en er gewoonweg niet op antwoordt.

Doordat zij aanhaalt dat uit illegaal verblijf geen bijkomende of bijzondere rechten kunnen geput Terwijl geen rekening wordt gehouden met het feit dat de aanvraag werd ingediend op het ogenblik dat verzoekers genoten van een wettig verblijf als student.

*Op het moment van de indiening van de aanvraag waren ze nog steeds legaal in België
Zij dienden immers op 18.06.2010 een aanvraag in en waren nog in het bezit van een geldige verblijfkaart*

Doordat de bestreden beslissing tevens enerzijds wel aanvaardt dat de aanvraag ontvankelijk is maar niet gegrond aangezien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van oorsprong om de nodige démarches doen.

Terwijl de raad voor vreemdelingen in haar rechtspraak aanhaalt dat de motieven die aan de oorsprong liggen van de ontvankelijkheid tevens kunnen worden aangenomen voor de gegrondheid "Le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par un étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce, que lorsqu'il est admis l'existence de circonstances exceptionnelles, le Ministre ou son délégué examine si les raisons invoquées par l'intéressé pour obtenir l'autorisation séjour sont fondées que l'examen de la demande sous deux aspects : celui de la recevabilité et celui du fond n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (CE., n°73.025 du 9.04.1998)"

Terwijl men in casu zou moeten aannemen dat ze niet terug kunnen gelet op hun studies maar dit element niet in de gegrondheidsfase wordt aanvaardt

Terwijl in casu kan vereist worden dat de bestreden beslissing op alle argumenten antwoordt hetgeen in casu niet is gebeurd.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte aanhaalt dat

De door betrokkenen aangehaalde elementen van integratie, hun jarenlang verblijf in het kader van de studies, hun behaalde kwalificaties en diploma's, hun werkbereidheid en de opgebouwde sociale contacten kunnen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie

Terwijl dit uitgebreid wordt aangehaald in het verzoekschrift

Dat zij immers tijdens de behandeling van de aanvraag nog legaal waren in België en studies volgden en dus niet terugkonden

Dat inmiddels verzoekers kunnen terugblikken op een integratie in België van meer dan 10 jaar

Verzoeker leeft al meer dan 10 jaar met zijn echtgenote in België en woont er met haar te (...).

De hele familie is volledig geïntegreerd in België zoals blijkt uit de vele aanbevelingsbrieven

Zij zijn serieus en hardwerkend en hebben zich ondertussen goed in België geïntegreerd en hebben een niet aflatende inzet om de studies af te ronden en werk te zoeken Buiten hun studies werken ze beiden bij Alma , verzoeker in taken logistiek en zijn echtgenote in keuken , buffet en onderhoudswerk.

Zij volgden tevens de module Nederlands tweede taal bij het CVO de Nobel teneinde hun integratie te bevorderen

Zij maken tevens deel uit van Mbaise United Belgium een vereniging dat zich bezighoudt met het promoten van interculturele relaties tussen de verschillende gemeenschappen in België

Uit de verklaringen blijkt dat beiden alles in het werk stellen actief deel te nemen aan het sociaal leven in België.

Niet alleen kunnen zij zich beroepen op een duurzame lokale verankering ononderbroken verblijf van 5 jaar en voor 18.03.2008 een wettig verblijf hebben genoten maar tevens steeds gewerkt buiten hun studies en genieten actueel ook van een werkbeploofte voor beide personen

Verzoekers kunnen beginnen als chauffeur en verzoekster als marketing officer en beiden aan het minimumloon zodat zij niet afhankelijk zullen zijn van de staat

Terwijl artikel 9 bis duidelijk verwijst naar de duurzame lokale verankering als basis tot regularisatie en dit werd aangetoond aan de hand van attesten , diploma's , talenkennis en arbeidscontracten

Dat het duidelijk is dat de criteria van duurzame integratie en van werkwillegheid en arbeidscontract vervuld zijn en de bestreden beslissing ten onrechte hun aanvraag heeft verworpen

Gelet op deze duurzame integratie in België en de uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer naar hun land van oorsprong onmogelijk maken vragen zij derhalve dat hun administratieve situatie zou worden geregulariseerd en de bestreden beslissing vernietigd en opgeschort

Verzoeker vraagt u daarom de bestreden beslissing te hervormen en deze te vernietigen en aldus hun aanvraag tot machtiging verblijf gegrond te verklaren."

3.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, wordt erop gewezen dat artikel 149 van de Grondwet, dat specifiek betrekking heeft op vonnissen, niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet

moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in casu ontbreekt. Voorts dient te worden vastgesteld dat “artikel 9, alinea 3” van de vreemdelingenwet niet bestaat zodat evenmin de schending van deze bepaling kan worden aangevoerd.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en somt de redenen op waarom de elementen die de verzoekende partij had aangehaald om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet voldoende zijn. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in casu een onderzoek van de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet impliceert.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Met betrekking tot de elementen die de gegrondheidsfase raken haalden de verzoekende partijen in hun aanvraag aan:

- hun tienjarig verblijf in België;
- hun integratie, wat moet blijken uit aanbevelingsbrieven, hun ernst en hun hard werken en niet aflatende inzet om studies af te ronden en werk te zoeken;

- hun werk bij Alma;
- taalkennis;
- hun lidmaatschap bij Mbaise United Belgium;
- hun actieve deelname aan het sociale leven.

De bestreden beslissing antwoordt op deze elementen als volgt:

“De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, hun jarenlang verblijf in het kader van de studies, hun behaalde kwalificaties en diploma’s, hun werkbereidheid en opgebouwde sociale banden kunnen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Deze elementen zijn een rechtstreeks gevolg en vloeien voort uit de machtiging die aan beide personen werd toegestaan in het kader van hun studies (in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980). Betrokkenen wisten dat de machtiging die in het verleden aan hen werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt was tot de duur van de studies en dat zij bijgevolg het land zouden dienen te verlaten bij het stopzetten van hun verblijf of het beëindigen van hun studies. Dat betrokkenen diploma’s behaalden, Nederlands hebben geleerd, werkten als jobstudent en sociale banden hebben ontwikkeld is lovenswaardig, maar niet uitzonderlijk gezien dit een gevolg was van de toegestane machtiging in het kader van de studies. Betrokkenen besloten na het verstrijken van hun A-kaart niet terug te keren naar hun thuisland en verblijven sindsdien illegaal in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen bijkomende of bijzondere rechten worden geput.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en niet kennelijk onredelijk. De Raad wijst erop dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen of er al dan niet voldoende elementen zijn aangehaald om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze rekening hield met het gegeven dat een gedeelte van het verblijf van verzoekers legaal was. Evenwel is het niet omdat verzoekers een aanvraag indienen op het ogenblik dat zij legaal in België vertoefden dat de aanvraag gegrond dient te worden verklaard.

In de mate dat verzoekers kritiek uiten omdat elementen van gegrondheid zouden onderzocht zijn in het kader van de ontvankelijkheidsfase tonen zij geen belang bij hun grief omdat hun aanvraag ontvankelijk is verklaard. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de studies nu dit element expliciet is opgesomd in de motieven die de gegrondheidselementen van de aanvraag beoordelen. Ook met het tienjarig verblijf in België, de integratie, hun werk, taalkennis, lidmaatschap bij Mbaise United, hun sociaal leven en met de verklaringen en stukken die verzoekers bijbrachten is rekening gehouden.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin tonen zij aan op welke elementen aangehaald in haar aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekers menen dat hun duurzame lokale verankering, hun ononderbroken verblijf en hun werkbelofte dienen te leiden tot een verblijfsmachtiging, en zij elementen van hun aanvraag in het verzoekschrift herhalen, beperken zij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers geen andere grieven aanvoeren, ook niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij als bijlage bij het verzoekschrift voegen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN